

майка си играта съ Галя: какъ ги е посрещналъ, носилъ на гърба си и най-после тѣжно изпратилъ. Надпреварваха се, кой по-добре да разкаже за Галиовата доброта и я умоляваха да му дава повечко зобчица и сѣно. И тя изпълваше желанието на децата си. Конятъ разбираше обичта и грижитъ, които го обкръжаваха и се мжчеше да бжде и той внимателенъ и ласкавъ къмъ всички.

Единъ день, на обѣдъ, бащата заговори съ майка имъ. Слушаха и децата.

— Всички приятели даватъ конетъ си на Михалъ Делията да ги изкарва нощемъ на паша. Да дадемъ и нашъ Галя. Какво ще кажешъ?

— Защо да го даваме? Нѣмаме ли достатъчно сѣно? — отговори майка имъ.

— Не е за сѣното, а тѣй — да попасе, да поиграе свободно съ другитъ коне. Сѣ по-хубаво ще е за него. . . Довечера го давамъ.

— Щомъ е тѣй — дай го.

И съ това разговорътъ се свърши.

Вечерта дѣдо Еню доведе Галя, а следъ малко единъ едъръ човѣкъ, обутъ въ царвули, съ дебелъ червенъ поясъ около кръста и съ дълги мустаци, го отведе на полето.

Всички прекараха нощта съ надеждата, че Галио ще се върне сутринта бодъръ и веселъ, следъ като е прекаралъ на открито подъ прохладата на звездното небе кжсата лѣтна нощ.

На другия день момчетата станаха, като никога, много рано. Исаха да посрещнатъ другаря си първи. И зачакаха на пѣтя до малката портичка.

Не мина много и отъ срещната напрѣчна уличка се зададе снощниятъ човѣкъ, който отведе коня.